

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 03/11/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 74

Hòa Thượng nói cho chúng ta biết rằng mỗi chúng sanh ở thế gian đều có ba loại bệnh: Bệnh do thân sinh lý, bệnh do oan gia trái chủ và bệnh do nghiệp chướng. Nếu mắc bệnh nghiệp chướng thì chỉ có một phương pháp duy nhất là sám hối, ăn năn lỗi lầm trước đây đã tạo, chân thật đoạn ác, tu thiện thì bệnh mới khỏi. Nếu chúng ta tu hành một cách qua loa thì không thể cải đổi được.

Để khỏi bệnh, ở thế gian, nhiều người mời Thầy cúng hành các nghi lễ cúng tế sát sanh khiến bệnh do nghiệp chướng giờ lại bị chồng thêm nghiệp chướng nên bệnh ấy không thể khỏi. Ví dụ như, ở một số vùng dân tộc thiểu số tại nhiều quốc gia, mỗi lần cúng tế thì phải chặt đầu một con dê đang đứng khỏe mạnh khiến máu bắn ra tung tóe nơi đó. Một cảnh tượng tàn khốc như vậy nhưng người ta lại cho là phước lành.

Vậy làm thế nào để họ có thể biết được sai lầm để sửa đổi? Đây là vấn đề vô cùng khó, không dễ gì làm cho họ nhận ra. Khi họ biết được lỗi rồi thì họ mới chân thật phát tâm quay đầu cải lỗi. Hòa Thượng nói rằng nhất định phải nhờ người giúp đỡ, thế nhưng họ phải là người chân thật tiếp nhận thì mới có thể thay đổi. Còn trong thế giới u hồn, muốn những hương linh giác ngộ là điều rất khó. Hương linh nào mà có thể gặp và tiếp nhận được Phật pháp là rất may mắn, là phước đức nhân duyên không nhỏ.

Một ví dụ khác cũng đã xảy ra khá lâu là có nhóm người đi lừa gạt khắp nơi. Trong khi họ không tu hành, chẳng có chút đức hạnh nào nhưng đi đến đâu, họ cũng khẳng định họ làm nghi lễ đó đã giúp siêu độ được bao nhiêu ngàn người, có bao nhiêu người đó vãng sanh. Nguyên nhân của hiện tượng này là do vọng tưởng được xây dựng trên tâm tham cầu “*danh vọng lợi dưỡng*”. Nếu con người không tiếp nhận chánh pháp, không có trí tuệ thì sẽ còn có nhiều hiện tượng tương tự như thế sẽ xuất hiện.

Một hiện tượng khác cũng đang tồn tại, đó là hủy báng Tịnh Độ. Pháp môn Tịnh Độ có rất nhiều Tổ sư Đại Đức tu hành thành tựu nhưng chính những người tu Tịnh Độ không chuyên nhất, không đạt thành tựu đã quay sang nói rằng không có Tây Phương Cực Lạc, không có Tịnh Độ. Đây là pháp môn do chính Đức Phật Thích Ca Mâu Ni giới thiệu cho chúng ta cho nên nếu nói không có Tịnh Độ là hủy báng Phật, hủy báng Pháp. Bao đời Tổ sư Đại Đức đã tu pháp này, gần thời chúng ta có Hòa Thượng Hải Hiền tự tại vãng sanh lưu toàn thân xá lợi, cho nên việc nói năng như thế cũng là hủy báng Tăng.

Hòa Thượng nói rằng chúng ta tu hành khi có trí tuệ rồi mới thấy ra được hậu quả trong tương lai vô cùng thâm trọng. Cho nên, chúng ta nên khởi tâm thương xót, tâm Đại Từ Bi để giúp họ giảm bớt khổ đau. Chúng ta tu hành thì từng lời nói và việc làm phải thận trọng, tránh vô tình tạo ra tội nghiệp.

Câu hỏi thứ nhất trong bài học hôm nay có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Kính bạch Hòa Thượng! Nếu tự mình tinh tấn niệm Phật thì có giúp được thân bằng quyến thuộc ngay hiện tiền mà không phải chờ đến đời sau hay không ạ?*”

Hòa Thượng trả lời: “***Chắc chắn là được! Bạn niệm Phật chân thật có thành tựu thì thân bằng quyến thuộc của bạn nhờ đó có được phước lợi. Nếu người đó đã chết thì họ sẽ hồi tâm chuyển ý mà được siêu thoát. Trên Kinh Địa Tạng, Bà La Môn nữ niệm Phật một ngày một đêm đạt đến nhất tâm bất loạn. Nhất tâm bất loạn là công phu, là thành tích, cô đem công đức nhất tâm bất loạn đó hồi hướng cho Mẹ thì Mẹ liền được sanh về cung trời Đao Lợi.***”

“*Nếu cô niệm Phật không đạt đến nhất tâm bất loạn, công phu không thành khối thì không thể cứu thoát được Mẹ của mình. Thành thật mà nói, Bà La Môn nữ nếu không vì Mẹ đọa địa ngục thì cô cũng không thể tinh tấn, không thể nỗ lực. Cô một ngày một đêm dưng mãnh tinh tấn là để cứu Mẹ.*” Khi niệm Phật đạt đến nhất tâm trong một ngày một đêm, cô vào sâu thiền định và đi xuống Địa Ngục. Thân phận của cô Bà La Môn nữ lúc đó không còn làm phàm phu mà đã là Bồ Tát rồi.

Hòa Thượng nói: “***Quý vương Vô Độc nhìn thấy cô, chấp tay, gọi cô là Bồ Tát. Đây là siêu phàm nhập Thánh! Chỉ trong một ngày một đêm từ phàm phu chuyển biến thành Bồ Tát. Vì sao cô làm được? Vì Mẹ đọa lạc nên cô mới có thể chuyển biến như vậy. Mẹ của cô chính là tăng thượng duyên cho thành tựu của cô. Mẹ của cô nhờ công đức này mà sanh lên cung trời Đao Lợi. Cho nên chính mình tu hành có miệng mà không có tâm thì cho dù chúng ta niệm cả đời cũng không hữu dụng.***”

Vì thương cảm Mẹ bị đọa vào địa ngục nên người con gái mới tinh tấn chuyển phàm phu thành Thánh nhân. Nhờ công đức này Mẹ cô đã thoát địa ngục sanh cung trời. Chúng ta thấy không phải chỉ một vài lần cầu siêu hay làm một vài việc tốt nhỏ mà có thể giúp người siêu thoát. Hữu khẩu vô tâm là nguyên nhân khiến nhiều người tu hành lâu năm mà không có thành tựu gì. Một mặt tu hành, mặt khác họ vẫn bị chướng ngại, phiền não nơi tâm.

Câu hỏi thứ hai: “*Kính bạch Hòa Thượng, Phật thị môn trung hữu cầu tất ứng, vậy người đệ tử Phật phải tu hành thế nào để khiến vợ con, thân bằng quyến thuộc hướng đến Tam Bảo, quy y Tam Bảo, không còn hủy báng Phật nữa. Có thể lấy tên của những người đó làm công đức có được không ạ?*”

Chúng ta tu hành khiến thân bằng quyến thuộc phỉ báng Tam Bảo thì chúng ta phải xem lại việc tu hành của mình, có thể đã tu hành sai pháp. Hòa Thượng trả lời: “***Dùng***

đanh nghĩa của họ để làm công đức cũng có hiệu lực thế nhưng quan trọng nhất vẫn là chính mình phải tu hành. Chỉ cần bạn thật tu, việc làm của bạn tương ứng với giáo huấn của Phật Đà thì bạn được chư Phật hộ niệm, long thiên thiện thần bảo hộ.

“Tuy rằng chúng ta không độ được họ nhưng do tâm chân thành của mình, Phật Bồ Tát, long thiên thiện thần hộ pháp sẽ độ họ. Làm thế nào để có thể cảm thông được với Phật Bồ Tát, long thiên hộ pháp giúp đỡ họ? Bằng tấm lòng chân thành, chúng ta nhất định vì họ mà làm, không được vì tư lợi. Nếu có một chút tư lợi thì không cảm ứng.” Không cần đi gặp họ để nói, để khuyên mà chỉ cần chúng ta thật làm, toàn tâm toàn lực “*vì người lo nghĩ*”, thì tự khắc sẽ có sự cảm hóa. Đừng lo nghĩ rằng mình tu không có lực vì khi chúng ta chân thành, Phật Bồ Tát, long thiên sẽ đến giúp họ.

Câu hỏi thứ ba: *“Kính bạch Hòa Thượng! Trên Kinh nói một ngày đến bảy ngày chấp trì danh hiệu Phật nhất tâm bất loạn thì được vãng sanh. Có phải ý câu này là khuyên chúng ta rằng chỉ ít phải tu hành 24 giờ trì niệm không gián đoạn mới hy vọng được vãng sanh hay không? Khi ngủ thì nằm mộng công phu bị gián đoạn, vậy có được vãng sanh không?”*

Bản thân tôi tuy rằng công phu niệm Phật chưa tốt nhưng khi ngủ rất ít khi mộng, cả tháng chỉ mộng vài lần. Người còn mộng là do tâm họ hằng ngày còn nhiều vọng tưởng, vẫn tham cầu, vẫn chấp trước, vẫn phiền não.

Hòa Thượng trả lời: *“Công phu đích thực không thể gián đoạn, hơn nữa tâm nguyện phải khẩn thiết, tin sâu nguyện thiết, trong tâm chỉ có một nguyện vọng là vãng sanh Tịnh Độ, nhất định không có nguyện vọng thứ hai. Phải buông bỏ tất cả duyên của thế gian, như vậy mới có thể vãng sanh.”* Hằng ngày chúng ta có nhiều việc, chúng ta cứ chân thật mà làm tất cả mọi sự mọi việc, nhưng không để việc làm đó canh cánh trong tâm hay mong cầu việc làm đó nhất định phải hoàn thành. Chúng ta không nên dính mắc trong tâm sự trừ bị, kế hoạch công việc mà trong tâm chỉ nhớ nghĩ “*A Di Đà Phật*”, chỉ có một nguyện vọng là vãng sanh Tây Phương Cực Lạc, phải buông bỏ mọi cảnh duyên thế gian mới vãng sanh.

Hòa Thượng nói: *“Trong Tịnh Độ Thánh Hiền Lục ghi chép câu chuyện về Pháp sư Oánh Kha đời nhà Tống, có thể làm tấm gương tốt cho chúng ta. Đây là một vị xuất gia không có quy củ, đồng tu trong đạo tràng không còn để ý đến ông. Ông biết rằng những hành động tạo tác, việc làm của mình sẽ khiến ông đọa địa ngục. Khi nghĩ đến việc đọa địa ngục thì ông liền lo sợ nên hỏi các đồng tham đạo hữu rằng có phương pháp nào để cứu ông không? Các đồng tham đạo hữu đưa cho ông một cuốn sách tên là Vãng sanh chuyệ*n, sách ghi lại những câu chuyện vãng sanh.

“Sau khi xem sách rồi, ông khởi tín tâm và đóng cửa phòng niệm Phật ba ngày không ăn, không ngủ. Chỉ có một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng, niệm đến khi A Di Đà Phật xuất hiện. Phật nói với ông rằng: “Dương thọ của con còn 10 năm nữa, chỉ cần con có thể sám hối quay đầu, thay đổi tự làm mới, 10 năm sau khi mạng chung ta sẽ đến tiếp dẫn con”.

“Pháp sư Oánh Kha sau khi nghe Phật A Di Đà nói như vậy rồi thì ông khẩn cầu Phật như sau: “Nghệp chướng của con rất nặng, con không thể nào vượt qua được sự cám dỗ. Không biết trong 10 năm này, con còn tạo bao nhiêu tội lỗi nữa. 10 năm dương thọ con không cần đến nữa, con muốn đi theo Ngài có được không?”

“Phật liền đồng ý và nói: “Ba ngày sau ta sẽ đến tiếp dẫn con vãng sanh”. Quả thật ba ngày sau, ông chân thật niệm Phật vãng sanh. Đây là một tấm gương rất tốt cho chúng ta. Đây là người chân thật cầu vãng sanh, có cầu tất có ứng.”

Cầu như thế nào mới có ứng? Phải cầu như Ngài Oánh Kha! Ngài là một người tạo tội nghiệp, tu hành phạm trai phá giới nhưng giác ngộ rằng phạm trai phá giới như thế sẽ đọa địa ngục nên Ngài ăn năn lỗi lầm của mình. Do đó, trong ba ngày ba đêm, Ngài chỉ niệm Phật, không ăn không ngủ, cũng không sợ chết. Ngài một lòng một dạ cầu vãng sanh, thậm chí không cần dương thọ 10 năm.

Qua đây, chúng ta cùng quán chiếu xem, chúng ta tạo tội có biết là mình tạo tội không? Có biết sợ tội lỗi mình đã tạo không? Chúng ta có biết ăn năn, chân thật sám hối quay đầu không? Có người phạm tội thì lạy Phật sám hối, lạy xong thì vẫn tái phạm. Như vậy không phải là sám hối! Hằng ngày chúng ta phát nguyện: *“Chúng sanh vô biên thế nguyện độ, phiền não vô tận thế nguyện đoạn”*, miệng thì nguyện như thế nhưng phiền não vẫn khởi, vẫn chưa đoạn. Chúng ta thề nguyện rồi nhưng vẫn phạm lỗi.

Nhà Phật không cho đây là sám hối. Sám hối là một mặt ăn năn lỗi trước, mặt khác nhất định không để mình tái phạm lỗi cũ. Đây cũng là lý do vì sao chúng ta tu hành mà không có tin tức gì, chúng ta vẫn không phải người thật làm. Hòa Thượng tiếp lời: *“Chúng ta niệm Phật tại sao không có một tín hiệu nào? Vì chúng ta niệm Phật nhưng không cầu vãng sanh. Nếu như nói niệm Phật sau 7 ngày là vãng sanh rồi thì e rằng trong niệm Phật đường không có ai đến niệm. Do đó, nguyện của chúng ta không khẩn thiết, có nguyện mà như không. Phật biết được nguyện của bạn không phải là thật cho nên không đến tiếp dẫn bạn”.*

Chúng ta hằng ngày không cầu vãng sanh mà chỉ lo cơm áo gạo tiền, lo khỏe mạnh sống lâu. Thậm chí, sự tu tập hằng ngày của chúng ta đôi lúc chỉ là để đủ số lượng quy định chứ không có sự bức thiết như Ngài Oánh Kha. Mười năm dương thọ, Ngài cũng không cần. Ngài lo sợ 10 năm đó không cưỡng lại được cám dỗ những thứ ở thế gian, trong đó có *“danh vọng lợi dưỡng”* hay tập khí xấu sẽ trỗi dậy. Ngài chân thật là tấm gương của một người biết sám hối, biết quay đầu.

Quả thật, tập khí của chúng ta vẫn luôn đầy khởi khi đủ duyên, do đó, chúng ta phải tránh duyên. Vì sao? Vì các vị A La Hán khi nghe nhạc trời tấu lên mà còn bắt giặc đứng lên khiêu vũ. Đây là tập khí! Khi về Tây Phương Cực Lạc, đến giờ ăn chúng ta vẫn nghĩ đến ăn thì đây cũng là tập khí. Chúng ta tốt nhất là không nên tiếp cận cảnh duyên thúc đẩy tập khí của mình. Thế giới muôn màu luôn làm mong muốn của chúng ta sanh khởi.

Vì thế, không gì tốt hơn là ngày ngày chúng ta chỉ tiếp cận duyên tốt. Duyên tốt là nghe và trau dồi Phật pháp, là đừng tìm đến cảnh duyên xấu hay đừng để cho mình có cơ hội gần “*Tài Sắc Danh Thù*” vì cứ gần là chúng ta sẽ dính mắc ngay./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!